

често ѝ е носѣлъ хубави самурени кожички, та очаква нѣщо такова да ѝ подаде.

— Азъ, Йотенце, ти донесохъ едно нѣщо да си играешъ съ него. То е много добра гадинка. — И Йорги бръква въ пазвата си, изважда отъ тамъ единъ доста дебелъ смокъ и го слага предъ нея.

Понасятъ се писъци, клетви, псувни, смѣхове . . .

Смокътъ съвсемъ омаломощенъ отъ звѣрски-тъ ржце на Йорга, се помръдва лениво, повдига глава, и пакъ я слага на земята.

— Да те Господъ убие, Йорге! — вика леля Жечка, избѣгала чакъ подъ смокинята отъ страхъ.

* * *

Бѣше хубавъ лѣтенъ день. Даскалъ Стефанъ, най-голѣмия синъ на дѣда Нойка, като се разхождаше изъ полето, видѣ Йорга, водещъ натоварена кола съ плѣва. Даскалъ Стефанъ тръгна до него. Бѣше му приятно, че вижда веселия иманяръ, здравата впрегнатъ въ работа.

— Какво си се узорилъ, Йорге? Не тежи ли ти такава работа?

— Абе тя не ми тежи, ама ми омръзна. Добре че не е все тѣй, а то човѣкъ може да умре отъ сакалмакъ.

— Че твоя занаятъ ли е по хубавъ? Да си губишъ времето изъ пещеритѣ, и никога полза да не видишъ?

— Дипъ хубавъ ми е занаята, ами още не ми е дошѣлъ добрия часъ!

— Лошо правишъ, Йорге, каза даскалъ Стефанъ, като погледна съ жалъ дрипавия бездомникъ: зарѣзалъ си дома, па си тръгналъ безъ пжтъ изъ